

У сучасних умовах інтенсивного землеробства, спрямованого на отримання високих та якісних врожаїв, регулювання поживного режиму живлення картоплі на зрошуваних землях є ключовим фактором, що забезпечує оптимальне засвоєння елементів живлення, максимальну реалізацію генетичного потенціалу сорту та підвищення стійкості рослин до стресових чинників, внаслідок чого досягається економічна ефективність виробництва.

Взаємодія живлення та водного режиму. Зрошення кардинально змінює умови ґрунтового живлення, оскільки волога є необхідною передумовою для розчинення, транспортування та поглинання елементів живлення кореневою системою.

Неправильне регулювання поливів або доз добрив може призвести до вилугування рухомих форм азоту (нітратів) та калію, або ж, навпаки, до блокування засвоєння елементів в умовах надмірного зволоження чи дефіциту кисню.

Диференційований підхід до живлення. Регулювання поживного режиму має бути диференційованим і враховувати фазу розвитку картоплі (від проростання до бульбоутворення та дозрівання), оскільки потреба у макро- та мікроелементах суттєво змінюється (наприклад, критичний період щодо калію та фосфору початок бульбоутворення, а щодо азоту активний ріст бадилля).

Важливо застосовувати коригуючі підживлення (зокрема, листові) у критичні фази розвитку, базуючись на результатах ґрунтової та рослинної діагностики.

Екологічна та економічна доцільність. Оптимізація норм добрив на зрошенні дозволяє уникнути їх надлишкового внесення, що є економічно не вигідним і спричиняє негативний вплив на навколишнє середовище (забруднення ґрунтових вод нітратами).

Регульоване живлення підвищує товарність врожаю (вирівняність бульб, вміст крохмалю, покращення лежкості) і, відповідно, рентабельність вирощування картоплі.

Таким чином, успішне вирощування картоплі на зрошенні вимагає не просто внесення добрив, а точного, динамічного та науково обґрунтованого регулювання поживного режиму, інтегрованого з системою зрошення, що є запорукою стабільно високої продуктивності агроценозу